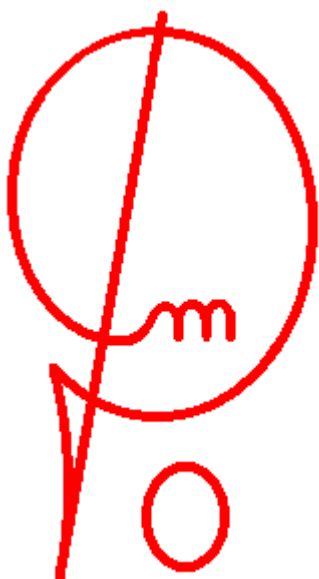

Dragoljub M. V. P.

INTENZIVNO UŽIVANJE SLOBODE IZRAŽAVANJA MIŠLJENJA

ANDELLJINA SVESKA

Izdavač:
DRAGOLJUB
SOLOTHURN – CH
2005

ISBN 3-9522999-3-6

Copyright:

Dragoljub M. V. Popović

A Vi znate da to znači:
ovu svesku samo privatno čitati,
pamtiti, hvaliti i kritikovati,
a nikako bespravno umnožavati
ili javno koristiti.

Kontakt:

Dragoljub M.V. Popović
Postfach 1337
CH – 4502 Solothurn

Predgovor

U zoru 21. jula 1999. su mi došle na san ove reči:

*«Anđeli mi kopaju oči,
kamene moj i trula hrastovino.
I ne mogu da zamislim drugo rešenje,
voljena ženo,
iako sam ljubičicama poklonio život,
(a ostale su mi samo mrlje i ožiljci)»*

Učinile su mi se prijatnim za slušanje i čudnim po sadržaju, ali bez smisla; naravno!

Mislio sam ovako: «Anđeli ne kopaju oči. Ali – možda postoje i takvi koji kopaju». Pa sam se onda setio da i nekakvog Lucifera imenuju Crnim (negativnim).

Bilo šta i kako da je tek celo prepodne sam ih imao u na umu; i onda odlučim da ih stavim na papir.

Kako sam ovo završio, tako mi je navalila igra reči koje dalje slede. I tako dalje u mesecima julu i avgustu.

A onda mi je postalo jasno da se toliko toga u meni nakupilo, da su me reči koje sam sanjao pozvale na pisanje.

Moj Bog se zove – *Skup svih mogućnosti*
A moguće je sve što nije nemoguće

A nemoguće su samo tri stvari:

da se istoimeni magnetni polovi počnu sastavljati,

da iskušavamo posledice pre uzroka i

da svi ljudi postanu pametni.

(Ako bi svi ljudi postali pametni onda bi Univerzum izgubio od svoje univerzalnosti – nestala bi glupost; a to ne ide.

Životinje nisu glupe – odnosno svaka je pametna onoliko koliko joj za život potrebno; A da su ljudi glupi dokaz je to što svoje sposobnosti koriste za uništavanje.)

1 Pesma

Anđeli mi kopaju oči,
kamene moj i trula hrastovino.
I ne mogu da zamislim drugo rešenje,
voljena ženo,
iako sam ljubiteljima poklonio život,
(a ostale su mi samo mrlje i ožiljci).

I koliko godina ćemo još trebati da bismo se dogovorili?
I ko sa kim?
A u čemu je onda smisao, svrha,
ako ostanemo u neredu,
uneređeni.
I ako ostanemo bez nade.

A čemu beznađe ako je nered red?

Lako bi bilo odmahnuti na sve i reći:
Odlazim!
Snalazite se bez mene!
Jer ja ovakav kakav sam
vama takvima kakvi ste nisam od koristi.
I šta?
Budalama ne trebam ni malo,
a pametnima trebam još manje.

Poželim onda ženu s poluvelikim sisama,
ne objašnjavajući nikome zašto je u zabludi,
dozvoljavajući im da me ubeđuju da je onako kako znam da nije
i da poveruju da verujem u ono u koje ne verujem:
da je Otac dobronameran, a da su *njegova* deca grešna.
Oprostite!
A šta je sa majkom i njenima?

Da se saglasim sa tim da je Stvoritelj mudar?
Pa jeste.
Ali odakle je došla glupost?

Iz mudrosti?
 Kako da verujem u to?
 Da se saglasim da je Stvoritelj milostiv?
 Pa jeste.
 Ali odakle je došla zloba?
 Iz ljubavi?
 Kako da verujem u to?

Ako mi još pomenete Đavola,...
 postaću sasvim siguran da ništa ne razumete.

Ma,
 što se uopšte zamajavam?
 Kao da ću ja nekoga moliti za nešto.
 Neka su mi samo deca zdrava,
 a naćekaće se svi dok ja budem sasvim izgubio samopouzdanje.
 Mada mi,
 zaista,
 nije baš uvek jasno kome ili čemu
 ja u Svemu – ostajem!
 Naći ću ja ponovo,
 bar sebi,
 dovoljan razlog!

To što je mnogo nezainteresovanih za poštenu igru,
 spremnih da služe da bi i oni nekom bili gazde,
 ne nervira me.
 Mogu ih ja i voleti!
 Stvarno!
 Ja to mogu!
 Evo:
 - ja ih voliiim!!!
 A među sobom nek` se kolju;
 kad me ne čuju da se sve može urediti ljudski.
 A kako je ljudski, ako nije ovako kako jeste?

Meni je dovoljno da sam shvatio da će se sve objasniti Logikom,
 (ako su bar tu čista posla pa da postoji samo jedna),
 pre nego što neko Ovde gomilu gvožđa,
 plastike, stakla

i sebe samog pretvoriti u fotone,
 da bi,
 putujući kroz ono čega nema,
 otišao tamo odakle se neće vratiti
 i video ono što je i Odavde vidljivo:
 Teku stvari i događaji;
 te prema tome,
 postoje samo odnosi:
 stvari prema stvarima,
 događaja prema događajima,
 čoveka prema stvarima i događajima!
 I ako budu stigli tamo gde je sada ono kojemu žele stići
 – njega tamo više biti neće!
 Kao što ni mi nismo tamo gde smo juče bili;
 ni prema sabi samima,
 a kamoli prema Suncu,
 Mlečnom putu,
 ili Celom..
 Ako uopšte neko i zna gde smo kad smo.

Ja,
 sigurno je,
 neću tražiti kosti nekog Faraona,
 da bih saznao toliko
 koliko će moji praunuci saznati iz moga pepela:
 Nestajemo!
 Niti ću praviti mikroskope i teleskope da bih video da sam crv.
 (Relativno.)
 „Čoveče,
 (rekao sam sebi pre otprilike sedam hiljada Sunčevih pojava
 na horizontu),
 zašto bi ti bio zabavljen Prolaznim
 i onim što se saglasilo sa Netrajanjem?

Zašto bi ti bio zabavljen jednim od Stanja,
 kad ih je milijarde milijardi na milijarditi stepen,
 puta toliko?
 Dozvoli sebi da ti je svejedno ko koga keca.

I da ti bude nevažno da li će se uopšte neko s nekim,
svejedno o čemu,
ikada dogovoriti.

I ko će koga pojesti.
I ko će uživati ova blaga i lepotu.
Smatraj se srećnim dok ti creva dobro rade,
da bar materijalno djubre izlazi lako“.

Ali kako da ostanem indiferentan
kada čovek i žena sahranjuju svoje dete?
Iako i njihova tuga ima veka,
kao što im ni sreća ne bi potrajala u nedogled.

2 Pesma

Niti smo pustinjaci niti buntovnici
da bismo se odvajali,
a to što se ne razumemo ne znači da se ne bismo razumeli
ako bismo pokušali;
pričajući ili gledajući se.

Verovatno je da o istim stvarima razmišljamo
i da nas iste stvari brinu,
ista grupa stvari privlači,
a jedna druga grupa stvari ne privlači.

A možda nam se samo čini da se ne razumemo.

Nastavimo ćutati.

Nebitno je gde sanjarimo
(među starim automobilskim gumama,
na splavu od metalnih buradi
i crvljivih vrata trokrilnog ormara,
među frikcionim i ekscentar presama,
među komarcima Vlasinskog jezera
ili u brzom vozu)
i kada.

(Postajući svesni buke budilnika
postajemo svesni nezavidne situacije
u kojoj se nalazimo i počinjemo se pitati:
kako to da neko nije morao biti vojnik,
niti raditi u noćnoj smeni,
niti,
rano zorom,
hvatati mesto u redu za mleko ili hleb,
- niti . . .)

Bližeći se večeri, uglavnom, počinjemo se zanositi:
"Pokazaću im ja već jednoga dana."

Tamo onima na koje smo ljuti
i kojima zameramo jedino to što žive lako,
ili parazitski,
kako bismo i mi voleli.

Možda se mi,
ustvari,
sasvim dobro razumemo.

3 Pesma

Mogla si ti imati i drugog baštovana,
ali
hvalim Gospoda da sam ja imao tu sreću
baviti se tvojim cvećem.
Hvalim Gospoda da sam ja bio u tvojoj blizini
kada si morala uzeti bilo koga.

A ne bi ti iko smeo išta zameriti taman da si uzela i bogalja
ili slepca,
jer
postoje poslovi koji moraju biti obavljani onda kada im je vreme,
pa je tako i sa vrtlarskim.

Kod onolike vlage bilo je lako kopati,
uživao sam u periodu plevljenja,
a smatram se izuzetno povlašćenim
što si mi dozvolila da mirišem tvoju ružu.

Dakle zahvalan sam,
ali
priznaj:
i ti si uživala vrlo,
radeći samnom.

4 Pesma

Čoveče od nerđajućeg materijala,
 pripitomili smo stoku i ukrotili zverke,
 a deca su nam se otela:
 Ne slušaju očeve (verovatno s razlogom),
 ne zarezuju majke (verovatno bez razloga),
 a o praroditeljima da i ne govorimo;
 Niko ih ne pominje:
 Roditelji zauzeti decom,
 a deca sobom.

(Gledam nekakvu bubu u plastičnoj boci
 i krilatu mravicu, vidljivo, bremenitu.
 U bocu sam ih ja ubacio i zatvorio,
 da me ne bi ometale.
 Kad budem završio ovo što pišem – izbaciću ih u slobodu).

Neko bi samo da preživi, a neko bi da uživa.
 A sasvim je jasno da se malo ko, Ovde, nečemu naučio.
 I sasvim je jasno da mnogi veruju da su bogomdani
 i da polažu sva prava na ono što žele.
 A jedino im nije jasno: kako to da to željeno već nije došlo?

I na kraju (života) shvate da su omanuli.
 Potpuno.
 Čak i ako su imali mnogo novaca
 i sve što se njime može kupiti:
 nisu shvatili da su glavno već imali
 sve do onog momenta kad su počeli želeći nevažno.

Sa prvom željom postajemo tragači Izgubljene Sreće.

Tražimo ju u Otvorenom,
 Beskrajnom,
 Nepreglednom
 i Punom do Prepunog.
 Tražimo ju u stvarima.

Tražimo ju međ' stvarima.
Tražimo ju sa stvarima.

Tražimo ju u ljudima .
Tražimo ju međ' ljudima.
Tražimo ju sa ljudima.

A ko će ju u Bezdanu naći?

Napravi listu želja,
stavi to na papir i pošalji na nepoznatu adresu;
da bi ti se pismo vratilo.
Dok tvoje želje budu bile u putu pokazaće ti se Otvoreno,
Beskrajno, Nepregledno i Prazno do Preobilja.

To je to: Ništa, a Sreća!
Kad se tvoje pismo, upućeno nepoznatom, bude vratilo,
- poželećeš da ga ne otvoriš!

Ali, čemu takav odnos prema tvojim starim željama?!

Štogod si želeo bilo ti je dozvoljeno da želiš
(pretpostavljajući da nikome nije na zlo)
i niko od Pomagača nema ništa protiv toga da ti bude bolje.
Uvek ponovo pokušavaj.

Važno je jedino to, da znaš da Sreća nije tamo negde.
Sreća je u tebi.
I nije zasebnost nego je deo tebe,
kao što je to i neka tvoja žila ili neka tvoja kost.

Sreća ti je od Prirode početni kapital,
jer Evolucija i Mutacije su bile Prirodi
u cilju da stvori jedno savršeno biće.
A to ne bi bilo moguće da je samo o telesnom delu bilo brige.
Bez uma, kakav je u čoveku, bio bi on samo obična životinja.

E, to što neko pusti da mu zakržljaju umni delovi njegovog bića
nije ništa neobično: neko pusti da mu zakržljaju i telesni.
Nisi siguran da je ovako kako ti kažem?

Pa, ako se možeš setiti: Kao malo dete nisi imao mnogo problema, jer nisi mnogo ni želeo, a onda su ti se želje množile i uvećavale, a sa njima i tvoje brige.

A onda si počeo upoznavati druge ljude i njihove odnose i primetio si da i drugi mnogo žele i da se za željeno bore.

Oni koji ne shvataju da željeno nije izvor Sreće, imaju željeno kao predmet borbe, (a u borbi se i gine), dok oni koji znaju da je čovek već rođenjem srećan, (po Prirodi takav), nemaju Sreću kao predmet ili razlog borbe sa nekim drugim čovekom, već pokušavaju nešto sebi dati ni na čiju štetu.

Dakle, imamo takve među nama koji više ne znaju da su rođenjem postali ljudi i ne primećuju da su življenjem postali životinje.

I tužno jeste: ima ih mnogo.

Ako mi ne veruješ – neka ti bude.

Može biti da se varam:

da je nešto drugo, treće i deseto,
ali meni,

verujući da je tako, sa kojim sam i tebe hteo upoznati,
je lepo.

A tebi će se već jednom pokazati,

Ovde ili Tamo,

da sam ti dobro govorio.

5 Pesma

Rekao sam joj:
Drugarice!
Možemo se nas dvoje složiti po svim pitanjima:
ekonomije,
(mislim na to koliko novaca u jedinici vremena
po osobi porodice moram ja ubaciti),
ličnih prava,
(mislim na to:
šta ćeš dozvoljavati meni, a šta sebi),
slobode kretanja,
mišljenja i izražavanja,
(mislim na to:
da li ću smeti ponekad izaći sa drugarima,
imati svoj stav o nečemu i to glasno izraziti
– bez tvoje posebne dozvole),
ali kvalitet i trajnost naše veze
će biti odlučeni u oblastima higijene,
anatomije i sporta
(mislim na to:
da li ću moći da ti pariram tako da ti prva stigneš,
– brzinom koja se tebi bude dopadala,
a ja da ostanem šampion).

Prema tome,
moj predlog je da se odmah,
ovako nepripremljeni,
oprobamo i suočimo sa izgledima.

Rekla je:
Druže, ubedio si me!

Solothurn, 22.7.1999.

6 Obaveštenje

Starac mi je rekao: "Ti se ne zoveš Dragoljub, nego Theodor.
I jedan si od Dvadesetosmorice.
I nikad vas nema ni više ni manje nego 28 na Zemlji".

Bio sam siguran da sam ga razumeo.
Prvo sam bio radostan i ponosan,
a onda sam se zamislio:
Ako smo mi izdvojeni po nekim našim zaslugama
ili vrednostima,
onda,
s obzirom na to da ja nisam značajno drugačiji od ostalih ljudi
(a i ostalih 27 su tu negde – to je sigurno),
nema prepreka ni za pojavu i trajanje nekog dvadesetidevetog:
Ovakvih može biti manje ili više;
Ali ako nas je uvek samo 28,
nikad ni manje ni više,
onda smo po volji Nekoga ili Nečega.
A prvo pitanje je:
kakovog Nekoga ili kakvog Nečega je to volja?
Čemu Nekome ili Nečemu je baš toliko (28)
ovakvih potrebno i dovoljno?
Činim li ja nešto posebno?
Ne!
Kako stojim kod ljudi?
Čuo sam o hiljadama omiljenijih nego što sam ja.
A ima sigurno i takvih koji me mrze.

Da li sam bolestan (mislim: umno) ili zdrav?
Često mi izgleda da nisam baš sasvim doraden.
Ali – ko jeste ?
(Ako bih ovim pitanjem da se utešim.)

Ko me poznaje bolje nego ja sâm sebe?
Ko poznaje sve nâs toliko dobro
da se usuđuje upoređivati nas i odabirati?

Koliko sam ja pametan
prema onome što je ljudskom biću uopšte moguće
i prema drugim ljudima,
ili sam gluplji
nego što bih voleo da mi to neko pokaže i dokaže?

A moguće je da je sasvim nešto drugo važno.
Naprimjer to što znam kad sam omanuo;
ili sto sam tužan kad prepoznam nepravdu.
Ili što sam za druge ljude bezopasan.

Siguran sam u to da:
ja nisam najpametniji od ljudi, ali nisam ni najgluplji;
ja ne volim sve ljude, ali ni ne mrzim sve.
Ne želim više nikome i ničemu služiti,
ni kao prosta radna snaga, ni kao vojnik, ni kao učitelj;
a da sam negde sudija bio bih nepristrasan.

Prošle noći,
tri godine od prvog pojavljivanja,
posetio me je opet i rekao mi:
„Znam šta te muči, pa sam došao da ti objasnim,
jer sam nećeš naći odgovor.

Vas Dvadesetosmorica niste odabrani ni po pameti ni po znanju;
ima mnogo ljudi (po ljudskim merilima) pametnijih
i učenijih od vas,
ali malo ko zna da su Logika i Istina jedno.
I malo ko ne zloupotrebljava Logiku u službi Neistine
i malo ko ne izneveri Istinu u interesu svoga tela.

Tako da ni vi niste na istom nivou:
Podeljeni ste na 14 dobrih u službi razvoja vrste i
14 zlih u službi razvoja vrste.
Zaista velika pamet se potvrđuje nesebičnošću i poštenjem".

I – opet je nestao.

Solothurn, 23.7.1999.

7 Razmišljanje

Albanci,
 Bog je jedan za sve ili – ne postoji!
 Sve druge varijante – otpadaju.
 Koje mu je ime,
 (postojećem ili nepostojećem),
 u kojem jeziku – nije važno.

Ako smo svi na ovoj Zemlji,
 ovakvi i Ovde po nečijoj volji ili planu,
 onda će se Zabavljač ili Planer,
 naljutiti što mu kvarimo zabavu ili posao,
 pokušavajući jedni druge da uništimo:
 mi vas, vi nas, ili neki treći neke četvrte.
 I stvarno: od Boga niko nema dozvolu za ubijanje ljudi.

Ako smo ovde bez ičijeg nauma već po Prirodi slučajno,
 ili po Prirodi nužno,
 imamo isto pravo na život, jer smo po Prirodi jednaki.
 A stvarno:
 ni od Prirode niko nema posebnu dozvolu za ubijanje ljudi.

Neću da Vas hvalim, a imam po čemu,
 dok neko od Vaših ne bude hvalio Srbe, po bilo čemu.
 Neću da Vas kudim, a imam po čemu,
 jer bi to samo pogoršalo naše odnose.

Neću ni Srbe da kudim, a imam po čemu,
 dok ne budem čuo da jedan od Vas kritikuje svoje;
 neću da hvalim Srbe, mada imam po čemu,
 jer nismo bezvredni da bismo se morali samohvalisati.

Niti ste Vi orlovi,
 niti smo mi Nebeski narod.
 A to što smo u ratu znači da ni mi ni Vi nismo naučili,
 jer nismo ni učili,
 da praštamo.

Sada,
 ovakav kakav sam,
 teško da bih i ja nekome rekao:
 „Oprosti ubistvo tvoje žene,
 vašeg deteta, brata, sestre,...“
 ali da smo učeni da praštamo ne bismo ni imali šta praštati,
 jer ne bismo jedni drugima zlo činili.

Postoje narodi stariji od našeg sukoba,
 u čijim učenjima su trpljenje i praštanje,
 a u našim,
 srpskim i albanskim,
 je – osveta!

Da li smo mi i Vi nekulturni?
 Ne volim to da čujem (ako je istina),
 ali sam siguran da nismo naročito plemeniti.

A nisu od nas plemenitiji ni *oni* koji nam prodaju oružje
 ili nas na drugi način pomažu da bismo jedni druge ubijali.

Kada ćemo mi i Vi imati učitelje jače od naše mržnje
 jednih prema drugima?
 Jače od našeg nasleđa.
 I jače od materijalnih interesa *onih* koji bi radili na tome
 da se mi i Vi podnosimo
 kada bi to *njima* donosilo više novaca,
 nego što ga imaju od našeg sukoba.

Najbolje bi bilo
 da sledećih nekoliko generacija ne pominjemo jedni druge,
 kad već ne možemo po dobru,
 da bi se zaboravilo ovo što sa nama,
 u nama i među nama,
 nije za dobro vaše i naše dece.
 Ali, *oni* nam ne bi ni to dozvolili:
 znam da nam ne bi uspelo bolje odnose stvoriti
 čak i da smo to ovih dana hteli.,
 jer nam *oni* ne bi dozvolili ni da se dogovaramo,
 plašeći se našeg uspeha u tome.

Kad jedan od naših čini nešto Vama nažao,
 čini štetu nama i dobro *njima*,
 jer će onda neko od Vaših učiniti zlo nama,
 štetu Vama i dobro *njima*.

Nažalost,
 mi nemamo ljude koji bi lupili u sto i rekli:
 jedino rešenje nam je,
 ako ne ljubav onda mir i trpeljivost sa Albancima.
 Niti Vi imate ljude koji bi lupili u sto i rekli:
 jedino rešenje nam je,
 ako ne ljubav onda mir i trpeljivost sa Srbima.

Šta će mi reći naši,
 a šta Vaši?

Zašto!?
 Neko može reći da ja sebi mnogo dozvoljavam,
 a neko da sam kao kurva:
 ljubazan sa svima.

Ali,
 stvarno,
 nemam, srećom, razloga da zagovaram osvetu
 (ni ja nisam takav da to ne bih mogao)
 i ispitujem sebe da li bih vas sada mogao voleti
 (ja sam takav da mi za to malo treba).

Ali kome je sada do čije ljubavi?
 I šta mi možemo sada zameriti vama
 što vi ne biste mogli zameriti nama?
 Znamo li kad je počelo
 i zbog čega je počelo?
 Kojem Bogu ko više služi?
 Koja dobra moramo oteti da bismo ih dali deci
 koju su ubili naši Vama i Vaši nama?

Solothurn, 24.7.1999.
 Dragoljub: Anđelijina sveska

8 Pesma

Jebite se ljudi i ne premissljajte se mnogo.
 To znači: Ne stidite se!
 Jer da su Bogu miliji apstinenti
 uredio bi da se parimo jednom godišnje,
 kao krave i ovce,
 a ne da nam to bude ovoliko važno.
 (Kojima već jeste).

Od onih koji se redovno jebu,
 neki nisu razumeli Božju nameru
 i čine to vodeći računa prvenstveno, ili jedino, o sebi,
 nezahvalni Stvoritelju,
 neiskreni prema saučesniku;
 A neki su razumeli i zahvalni su
 i Njegovoj maštovitosti i drugome članu svoga para.
 I učestvuju nesebično – razmenjujući.

Od onih koji se uzdržavaju,
 a mogli bi što se zdravlja tiče,
 niko nije ništa razumeo:
 jedni su se,
 u jednom od oblika sebičnosti,
 odlučili na samoću,
 a jedni se,
 umanjujući vrednost ženskih butina,
 guzova i sisa (muškarci),
 ili dobrog džarala (žene),
 pokušavaju uzdržavanjem i molitvama dodvoriti Onome
 koji je rekao: „Množite se!“;
 Uobražavajući da su Njemu bliži i miliji od nas,
 trudbenika polnog opštenja.

Solothurn, 25.7.1999.

9 Razmišljanje

Bolje je da ja dajem tebi,
a ti da daješ meni;
i ja da brinem o tebi,
a ti da brineš o meni,
jer
možda ćemo steći jednako mnogo,
ili ništa,
(kao i kada bismo brinuli svako o sebi),
ali – na ljudski način.

10 Pisma

Stvarno sam ljut!

Ako mi još jednom budeš rekla:

- Ne!

samo zato što ti misliš da ja moram biti pokoran
i strpljiv da bih čuo tvoje:

- Da!

zaboravi me kao rešenje.

Ostaće ti na raspolaganju krastavac iz hladnjaka,
ili ono parče gume
koje si upotrebljavala dok ti ja nisam ponudio sebe;
Dok ne budeš našla majmuna koji će igrati oko glupače
koja misli da samo žene daju.

Ja sam vrlo osetljiv
i u obzir dolazi samo obostrano poštovanje.

Nikada neću moliti,
nijednu,
da bi uzela mene koji se ceo daje.
Nikada neću moliti,
nijednu,
da bi pristala da razmenimo ili podelimo lepo.

Dakle, ili ti se hoće ili ti se neće:
daj kada želiš dobiti
i nemoj onda kada je to protiv tvoga bića!

Ako ja tebi, na tvoje igre, budem rekao:
Ne!
biće ti to zauvek!

Solothurn, 26.7.1999.

11 Razmišljanje

Srbi!

Obećao sam Albancima da nas
(pod izvesnim uslovima, koji još traju)
neću ni kuditi ni hvaliti.

Znam, znam!

Neko će mi već reći:

"Pa koji si ti sad kurac"?

(To je naš način razmene mišljenja,
u slučaju da nam se nečije ne sviđa).

Predstavljam se svugde kao Srbin,
ponosno, (ne kao da sam ja nešto naročito,
niti kao da smo mi Srbi nešto naročito.

Ustvari ja uobražavam da ja jesam,
ali držim to za sebe,
a mi to možda jesmo, ali ja često sumnjam,
već)

zbog toga što Srbiju nisam nigde obrukao.
Ako izuzmemo to što mi se jednom nije ukrutio,
(ometao sam ga pitanjem:

“Da li je zdrava,

kad je ovako lepa i pametna tako brzo pristala ?”)

i što mi je jednom okinuo u prvom dodiru:

(opravdanje mu je bilo što je bio ignorisan tri meseca,
i od mene i od žena – pa sam se bio mnogo napalio).

Dakle, šta da kažem, ako nas neću ni grditi ni hvaliti?

Navijam za naše u međunarodnim sportskim okršajima,
pa ako ponegde i izgubimo – nije rat nego sport:
postoje naklonosti između igrača i navijača,
postoje neka pravila,
nekakve sudije,
uzvratni susreti,...

Nešto se dá prihvatiti,
nešto lako oprostiti, ...

Ali tako smo izgubili neke mečeve da mi nije ništa jasno:
ni o igračima,
ni o navijačima,
ni o pravilima,
ni o sudijama,
ni o protivniku:

Lažu naši igrači,
veruju im navijači
nema pravila
lažu sudije,
lažu njihovi igrači,
veruju im navijači.

U čiju slavu?

Ko je pobednik?

Znam da su najgore prošli oni koji nikako nisu hteli učestvovati,
a našli su se u blizini okršaja.

Smem li ja našu i njihovu tragediju upoređivati sa,
naprimer,
fudbalskom utakmicom?
Nikako!
Jer su ljudi gubili živote, a ne mesta na neakvim tabelama.

Hteo sam samo da pitam:
kako ja da želim Pobedu,
ako ona nekome znači Smrt?

Kome to nije jasno da ne smemo ratovati?
Nije rat fudbalska utakmica,
da bi mogli biti nerešenih rezultata i uzvratnih susreta.

Solothurn, 27.07.1999.

12 Razmišljanje

Ako si pomislio da izvršiš samoubistvo,
čućeš od mene dve stvari:

Ako misliš da žene,
muzika,
sofija,
radost onih koji su te uvek voleli, ...
nisu dovoljan razlog da ostaneš u životu,
- učini to!
Ubij se!
Ne zaslužuješ da živiš!

Ali: s obzirom na to da te propale ljubavi neće žaliti,
a na nove ne pomišljaš
i s obzirom na to da tebi muzika nije važna,
verovatno nisi ni ti njoj
i s obzirom na to da tebi sofija nije važna,
verovatno nisi ni ti njoj,
bacićeš u očaj samo tvoje, koji su te uvek voleli.

Zato ti kažem:
Nemoj to učiniti!
Nemoj se ubiti!

Možda ti ne zaslužuješ da živiš,
ali ni oni koji su te uvek voleli ne zaslužuju zbog tebe tugu.

Ali šta da ti kažem ako te niko nikad nije voleo?
Voleti je lepo kao i biti voljen,
ali je temeljniji ralog da se živi,
jer kad voliš sebe oplemenjuješ,
a ne osobu tvoje ljubavi;
svojom ljubavlju (za bilo koga ili šta) hraniš radost
i volju za životom u tebi;
a kad izdaš – izdao si sebe!

Ako te niko nije voleo – nije odgovornost samo na tebi,
ali je samo tvoje ako ti nikog ne voliš.
Zato kao najbližeg – voli sebe!

Volećeš, a biće ti nevažno kako ti se uzvraća.
I – živeće ti se

13 Razmišljanje

Izgleda mi kao da ćemo uskoro glasati
 da za umrlima više ne zvone crkvena zvona,
 jer ožalošćeni, u svojoj tuzi, to i ne primećuju,
 a neožalošćeni i radosni (sačuvaj nas Bože ovih trećih)
 primaju to kao buku:

"Ako je umrli bio važan i više nego samo za porodicu,
 tužnu vest ćemo ionako dobiti preko javnih glasila."
 (I privatno se izraziti.)

Ali, stvarno,
 trebaju nam zvona za oprostaj od ostataka narodne miljenice
 ili narodnog miljenika,
 ili osobe koja je služila narodu (ili sebi u ime naroda),
 kad želimo javno pokazati svoju tugu za njom ili njime;
 ili se *moramo* pokazati tužnim!

Zvoniti ili ne zvoniti?

Kome?

Čemu?

Zašto?

Zvonimo li mrtvom telu žive duše
 ili mrtvom telu mrtve duše?

Zvonimo li mrtvoj duši mrtvog tela
 ili živoj duši mrtvog tela?

Zvonjava je u ovoj fizici mrtvih i živih tela
 i mrtvo telo je u ovoj fizici mrtvih i živih tela
 i bubna opna mrtvog tela ne šalje ništa u mozak mrtvog tela.

Zvonjava je u ovoj fizici koju dovde poznejemo,
 a duša je u ovoj fizici o kojoj odavde nagađamo:
 da li traje svesna sebe ili se izgubi kao suza u moru?
 Ima li duša oči (za cveće i suze)?
 Ima li duša uši (za zvonjavu i lelek)?

Možda nema oči pa ne vidi,
 a možda nema oči a vidi.
 Možda ima oči a ne vidi,
 a možda ima oči pa vidi.

Možda nema uši pa ne čuje,
 a možda nema uši a čuje.
 Možda ima uši a ne čuje,
 a možda ima uši pa čuje.

Zvonimo li mrtvom telu koje ništa ne čuje
 ili duši koja je nestala,
 koja u nestajanju sluša,
 ili u trajanju ne čuje?

Ili nama kompletno živima?

Zvoniti?
 Zvoniti!

Neprekidno!

I dok slušamo da plačemo, čupamo kose i udaramo se u grudi,
 zato što Neizbežno ignorišemo celog života,
 a na kraju smo opet zabavljeni samo sobom.

„Ko sam ja?
 Ko je moja duša,
 ko je moje telo?
 Šta sam ja?
 Šta je moja duša,
 šta je moje telo?
 Ko sam ja sebi,
 ko sam ja svome telu,
 ko sam ja svojoj duši?
 Ko je meni moje telo,
 ko je meni moja duša?
 Šta sam ja njima,
 šta su oni meni?“

Zvonite!
Neprekidno!

Da slušamo i da plačemo,
zato što se još niko nije odande vratio da neposredno ispriča:
kome, čemu i zašto smo?

Hiljadama godina se već prepiremo i nadmudrujemo
o tome ko smo i šta smo
i da li trajemo samo ovde ili trajemo i odavde.

Ili:
neko zna, ali onda kada nam govori mi mu ne verujemo:

Radije slušamo one koji pričaju ono što želimo čuti!

14 Razmišljanje

Kažem Vama,
 Dalai Lami i Lamama,
 da je reinkarnacija:
 - prepisivačima roba,
 - besposlenima tema,
 - uobraženima filosofija,
 - izgubljenima nada,
 - uvredjenima uteha,
 - pokvarenjacima izgovor,
 a u stvarnosti – nikakvo pravilo!

Bez obzira na to šta ko misli da je moguće
 i šta ko misli da je verovatno,
 po Istini i Logici,
 ne postoji besmrtni deo čoveka koji bi se svesno bavio besmisлом:
 Kako ponovo biti na početku,
 ako je nemoguće istim “putem” vratiti se, nego jedino “zaobići”
 i novo “prevozno sredstvo” uzeti;
 da bi se novo “putovanje” završilo gde i prethodno,
 sa istim problemom:
 kako ponovo biti na početku (Ovde ili Tamo)?

Koliko puta i čemu više puta?
 Koji putnik putuje zbog vozila?:
 "Predamnom je Svemir,
 ali onesvestite me i vratite me Tamo,
 da bih ponovo došao Odande Dovde majmunom,
 jer je prošlog puta to bilo konjem“!
 I koji putnik putuje uvek istom deonicom
 samo da bi sretao druge putnike ili imao druge saputnike?
 "Predamnom su Svetovi,
 ali onesvestite me i vratite me Tamo,
 da bih ponovo došao Odande Dovde,
 jednim delom poznatog mi puta u društvu nekog manijaka:
 jer to još nisam iskusio!"

Ako se ovde nešto uči,
kakva je to škola kad smo svi večiti ponavljači?

Ako smo svi ovde po kazni,
kakav je to zatvor sa privilegijama
i kakvo je to prevaspitanje u nejednakim uslovima?

Ako je ovde neko za nagradu,
ne zaslužuje nikakvu nagradu,
ako je takav da u ovom jadu može uživati.
A Sudija zaslužuje prekor,
ako u ovaj Svet vrati nekoga ko je iz njega izašao vredan pohvala!

Ako Logika ne ubeđuje glupe
Istina pokazuje i slepcima da je Kosmos *Promena*,
a ne *Ponavljanje*.
Gledajte oko sebe,
ako do sada niste primetili,
a ako ne vidite – pokušavajte do kraja svog jedinog života!

Možda će vam se oči otvoriti,
da biste videli da vas niko i ništa ne treba dvaput na ovome svetu.
Pogotovo ako ste bezvredni i štetni.

15 Razmišljanje

Da li srećna kokoška
 (mislim na onu iz dvorišta, koja nosi bio-jaja),
 razmišlja o zagrobnom životu?
 Ili je srećna zato što ne razmišlja?

Zašto se ja bavim ovim preko zdrave mere?
 Ima li svako svoju Smrt,
 ili svi imamo jednu Smrt,
 ili jedna Smrt ima sve nas,
 ili – ne postoje Smrti,
 odnosno,
 ne postoji Smrt?

Kome ili čemu čovek,
 stigao dotle da pojmi Večnost,
 pa da se razočara ?
 Ima li smisla stvoriti ili dozvoliti čoveka ni za šta?

Ali za šta bi trebalo biti da je čovek?

Iskreno govoreći :
 nije nužno,
 čak i ako se Svemir *č o v e k o m* osvešćuje,
 da Čovek traje;
 kao Svesnost,
 Ličnost,
 Polje,
 Sećanje,
 Znanje, ...

Ja poznajem sebe ovakvog Ovde,
 dobro mi je ovakvom Ovde,
 toliko da ne verujem da mi igde može biti bolje.
 Zato sam voljan da ovako potraje,
 jer čemu da predjem iz ovog Spokoja u drugi (koji)?

Pogotovo što nisam siguran da ću Tamo biti
sa onima koje Ovde volim.
Sa kim da se Tamo mešam, stapam i utapam?
Ovde je sve čisto: Ogovoram sebi samo za sebe samog.

Mada,
postojništa nije večno,
nevažno je da li ćemo se u Klicu sunovratiti Odavde
ili Odande.

Kod zdravih ljudi se rešenje razvija prema stanju stvari:

Dok se mladom čoveku živi – veruje da neće umreti;
kad starcu dodje vreme da umre – voljan je da se to desi.

A oni koji o umiranju lupaju glavu,
pre nego što im je vreme da umru,
ili nisu zdravi ili nemaju preča posla.

A šta se stvarno dešava saznajemo svi u onom trenutku,
posle kog čak i onaj koji se ne miri sa Prolaznošću,
sâm sebi prestaje biti pitanje,
a kamoli da brine o tome šta je šta ili gde je ko?

16 Pesma

Draga moja Zabludo!
Ti si moderna žena!
Snažna ličnost!
Školovana!
Materijalno nezavisna!
Emocionalno stabilna!
Ponosna!
Puna Lao-Tsea o nevezivanju za novac i materijalna dobra!

Toliko moderna da se bojiš jedino toga
da ćeš iz ove mode izaći nejebana od više njih istovremeno,
jer:

"žena ima rûpa za trojicu" govorila si meni.
Tačno! Ali poneka pameti ni za pola jednoga!

Toliko snažna da poletiš čim neko primeti tvoju lepotu,
a uveče plačeš ako ti se niko nije divio.

Toliko školovana da sebe svrstavaš u filozofe (Taoiste,
iako nisi shvatila ni Prvu liniju Prvog heksagrama,
ili Naropu,
a kamoli Stare Grke,
Nove Nemce,
ili Spinozu iz tvog Amsterdama)
i visoko društvo
(iako ni svoju ronđu ne pereš za moj nivo:
činiš to polovično,
stojeći pored česme,
tako da dalje nisam pristajao da ti ju ližem).

Toliko materijalno nezavisna da ručavaš u restoranima;
pošto si na ime socijalne pomoći iskukala
da ti plaćaju i čistačicu.

Toliko emocionalno stabilna
da si me u gluvo doba noći budila telefonom sa:

"Molim te razvedi se,
kako da te spasim ako te budu terali u Srbiju!
"Bitte, lass mich nicht im Stich"!

Toliko ponosna
da svoju kućepaziteljku ni ne pozdravljaš
("Poličijski pas")
a dirigentima si se sama nameštala.
(Ne znam da li da bi dobila ulogu u podeli,
mada bi trebalo biti da je dovoljno to što odlično pevaš,
ili da bi drugim ženama pokazala da si ti najbolja
i da "glavni" pripada tebi,
što mi je, poznavajući te, verovatnije).

Toliko puna Lao-Tsea
da svoj novac držiš u banci,
a letuješ o trošku Crkvene opštine.

Ti si moderna,
snažna, pametna,
ponosna, stabilna, ...
onda kad se nekoga zasitiš ili u njega razočaraš,
ali ulizuješ se i obigravaš
dok veruješ da je on potvrda tvoje "visoke klase".

Koje si ti klase i pameti kad si posle tolikih ostala sama:
jer neke nisi prepoznala kao ljude,
a neke nisi prepoznala kao stoku?
Neke si oterala (na šta si ponosna),
a neki su pobegli (za šta razlog nisi videla u tebi).
Jagnje!

Od kojih sam ja?
Budala: Trebalo mi je pola godine,
da bih video da sam se s tobom zajeb`o.
I da sam pametniji ne bih tugovao onih nekoliko meseci,
koliko jesam, nakon što smo se rastali.
Posle mi je postalo jasno da se moram smatrati srećnim
što si me oterala.

A to što sam bio ponosan izlazeći sa tako lepom ženom,
i što sam bio srećan verujući da si mi nagrada,
bio je problem jednog provincijalca.

Pravo pitanje je:

Šta sam ja još očekivao, kad sam došao dotle
da sam te počeo uživati samo očima i rukama?

Zahvalan sam ti što si dozvolila da te upoznam,
jer bih još duže sanjao o tebi,
da sam ostao u zabludi da si ono što sam video da nisi,
nego što ću dalje razmišljati,
znajući da se želiš prodati jednom nagodbom,
u formi braka.

Neka ti bude dobro!
Unovči se!

A neka me Bog ubije ako te namerno vređam;
sama si rekla da me se stidiš pred ljudima
("Primitivni Balkanac!
Glup! – Kako govoriš nemački.
Nemaš discipline.
Nisi ništa postigao u životu.
Kako se oblačiš...")
i da sam dobar jedino za krevet.
I time više rekla protiv sebe nego protiv mene:
Stidiš se čoveka sa kojim se jebeš,
odnosno, jebeš se sa čovekom kojeg se stidiš!

I priznajem ti rado da je još uvek
najlepši dan u mom životu 10. decembar 1997.
Dan kog si ti došla u moju sobu.

Solothurn, 12.08.1999.

17 Razmišljanje

Bolje je da vi imate, a ja da nemam,
nego ja da imam, a vi da nemate.

Jer ako vi imate, a ja nemam – udelićete vi meni već nešto,
ali ako ja imam, a vi nemate – moje nam neće pomoći;
jer moja materijalna dobra nikada neće biti toliko velika,
da bih mogao davati i pomagati.

Primetio sam to:
takav sam,
da, verovatno, neću steći ni sebi
(što nije dobro
jer to znači da ni za taj minimum nisam sposoban),
a kamoli i za druge.
(Što je dobro,
jer lako dajem,
pa ako bih dao, ili davao,
postao bih nekome važniji nego što zavređujem,
ili bih se uobrazio na mestu dobrotvora.
Što sve znači da nisam zreo za veliko imanje!)

A kao što nije dobro da neko postane moćan otimanjem,
tako nije dobro ni da neko postane moćan davanjem!
Jer ako je neko materijalno toliko bogat da može davati,
prvo je pitanje:
Kako je to stekao?
Ako je stekao otimanjem,
prva mu je sramota što je otimao,
a druga što se davanjem od otetog pokušava oprati od otimanja.
A ako je zaslužio,
neka to zadrži sebi,
jer:
sebi je zaslužio.
A drugi neka se potrude da iskoriste prava i prilike i – steknu!
(Ako ikada budemo došli dotle da svi imaju prava i prilike).

Dakle, imajte vi,
 a meni čak ne morate ni udeliti!
 Imajte vi,
 jer to mi je draže,
 i to ne kao da vama prepuštam nešto prljavo.
 Ne!
 Zaslužite i imajte,
 jer ako svi budete imali
 (po zaslugama)
 znaćice da smo toliko bogati
 da ću,
 možda,
 i ja sebi nešto dobra zaslužiti.

Ustvari,
 razumem ja zašto mi udeljuju oni koji su trudom zaslužili,
 ili oni koji jedva za sebe imaju:
 Znaju ljudi šta je muka pa pomažu.
 Ali mi nije jasno o čemu,
 prilikom davanja,
 razmišljaju oni koji su oteli ili lako dobili.

Razumem ja ekonomiju, investicije u istraživanja i proizvodnju,
 razvoj,... i radujem se kad se novac sliva kod onih koji rade na tome
 da bi jednoga dana svima bilo dobro, ili kod onih koji nisu grešni
 što su talentovani i pametni, pa im je od mnogih po malo došlo, da
 bi na veliko izašlo. Ali mi liči na crnu zajebanciju kad skupljaju
 novac, iznošena odela, stare cipele, nekompletnu staklariju,
 ubudane knjige, zagorele šerpe,... da bi to dali sirotinji koja to m o
 r a uzeti – oni koji su se samo oko toga i trudili: da se materijalno
 osiguraju.

Još su gori oni koji su otimali da bi zatim nešto udelili ili bili
 sponzori!

Tragikomedija!

Solothurn, 15.08.1999.

18 Razmišljanje

„Dabogda ti se samo neprijatnosti dešavale”.

Tako sam kleo ženu koju sam još želeo,
a ona me je kao ljubavnika otpustila.

Pa sam se upitao:
Zašto ju proklinjem?
Zato što mi više ne daje ono što me je činilo srećnim.

Sam od sebe se nameće stav
da stvora koji je spreman proklinjati
zato što više ne dobija
i treba odmah najuriti
(jer i nije zreo za bilo kakvu ženu),
a ne i dalje ga činiti srećnim.

19 Pisma

Rekao sam ženi koju želim:
Nemoj mi govoriti: "Volim te"!
Vidim da me želiš i da živiš u strahu da ćeš me izgubiti.
A to nije ljubav!

Ja sam s tobom zato što si žena kakva mi treba:
zdrava, lepa, verna, mirna, čista i mirišljiva.

Lepo mi je s tobom.
Smiruješ me, usrećuješ,...
Činiš me ponosnim do uobraženosti.

Tebe takvu želim sebi.
Volim sebe i sebi želim tebe.

Sebi želim tebe,
a tebi želim sreću samnom, da bi ostala samnom.
A moja ljubav za tebe bi bila da sam srećan kadgod si ti srećna;
čak i ako si sa drugim čovekom:
kao da si mi sestra!
Ali, dotle dođem tek pošto prebolim.
Jer prvo sam tužan ako ostanem bez one koju sam još hteo.

Reci mi samo:
"Lepo mi je s tobom"!
A volećeš me kad budeš bila sposobna da me pustiš u svet,
kao što bi pustila svoga brata.

20 Razmišljanje

Kad budemo bili svi snažni,
sposobni,
jednako ili različito lepi
i svi pametni,
imaćemo mir na ovoj Zemlji.

Do tada,
(jer
neki slabi spletkare,
neki nesposobni grabe da bi se osigurali,
neki ružni lepotu otimaju ili kupuju,
neki glupi drže mesta kojima nisu dorasli),
imaćemo jad i bedu.

A to znači: zauvek!
Doklegod nas bude bilo.
Jer:
nikada nećemo biti svi snažni,
nikada nećemo biti svi sposobni,
nikada nećemo biti svi jednako ili različito lepi
i nikada nećemo biti svi pametni.

21 Pesma

Zagrli me!

Nije da sam tužan, al` nisam ni veseo:

Tamo pada hladna kiša.

Danima.

Kao da nije leto.

Ulice su puste.

Avetinjske.

Kao da je noć.

Više ne putujemo i ne srećemo se;
obavljamo sve kompjuterima.

Popeo sam se u selo da bih video zvezde,
a ugledao sam Sunce i polje magle ispod sebe.

Ostaću ovde do novog jutra,

da bih čuo petlove:

možda će probuditi seljaka u meni.

Možda ću poželeti da budem ponovo u njivi,
s motikom u ruci.

Znojav.

U tišini prostoga sveta.

Slušajući samo pesmu insekata oko konjske balege.

U tišini širokoj i dugoj kao atar;

dalekoj do Neshvatljivog

i još dalje – do Jedinoga.

Lekovitoj!

Volim ja i grad:

negovane žene, koncerte, pune prodavnice, ...

Ali ne samo hladna lica, nego i hladna srca me pitaju:

“Šta tražiš ti ovde?”

22 Razmišljanje

Ćuti kad malo znaš da bi ostao čovek!

Ćuti kad mnogo znaš da bi ostao živ!

Ćutati ni o čem je dobro.

Ćutati o dobrom je dozvoljeno ako smo nezainteresovani,
a sramotno ako smo zavidni.

Ćutati o lošem je dozvoljeno, ako ćutanjem niko nije oštećen;
da ne bismo jednu nesreću izlagali podsmehu nesrećnika,
jer su nesrećnici svi koji se mogu podsmevati.

A takvih ima.

Ćutati o zlu nije dobro.

A ako je o zlu ćutnja, onda je iz interesa ili straha.

Pričati ni o čem je glupo.

Pričati o dobrom je dozvoljeno,
a decu hvaliti je vaspitno.

Pričati o lošem je nepotrebno,
ako ćutanjem niko nije oštećen
(da bismo zaštitili nenamernika);

Pričati o zlu je potrebno (ako je dozvoljeno i bezopasno,
da bismo izopštili namernika).

Tamo gde se o zlu i zločincima sme govoriti
– nema mnogo zla.

Jadno je društvo u kojem je opasno o zlu govoriti!

Ako si u takvom društvu,
ćuti kad mnogo znaš da bi ostao živ!

23 Pesma

Bio sam siromah: prosta radna snaga.
Jedina mi je želja bila da ne radim u noćnoj smeni.

Jedina sreća su mi bile Mirjana, Ivana i Ena.
I gitara.

Živeli smo od hleba i margarina
i male pomoći Mirjaninih roditelja i sestara.

Za tri godine su mi se rascvetale vene, oslabilo srce...
I otvorile oči:
"Fabrike radnicima", a novac birokratiji i "komunistima").
Onda sam rekao: Ovako više neću!
Nisam ja tegleća stoka!

Ušao sam u povlašćeni deo sistema
i "zaslužio" stan od osamdeset kvadratnih metara.
Pomislio sam im: Hvala!
(Pomogli su mi da ostavim okućene Mirjanu i decu).
i otišao.

Sebičnjak?!
Ne mislim tako o sebi.
Nisam ja kriv što sam svojoj deci bio korisniji iz tudjine.

* * *

Daleko sam od Srbije, kradene od Srba,
slabljene iznutra, dotučene spolja.
Da mi nisu moji u njoj samo bih ju po nevoljama pamtio,
A ipak mrzim sve one koji joj zlo čine,
bilo da su tuđi ili naši.

Solothurn, 09.09.1999.

24 Pesma

Vekovi nasilja u beskrajnom nizu,
izazivaju me da definišem ljudskog stvora.
Samo što pomislim da sam blizu,
shvatim da sam daleko od odgovora.
Šta u specifičnu razliku da stavim
kad su primerci vrste i Anđeli i životinje?
Kako domete ljudskog uma da ne slavim,
a kako da zanemarim sunovrat sirotinje?

Vidim da,
kao najlukaviji od životinja,
možemo uništiti vrstu pre nego što se uljudimo Evolucijom,
i video sam da prosti lopovi nisu uspeli,
protiv školovanih, "Revolucijom".
Video sam diktatore, vodje i velikane dobre volje,
koji su hteli postaviti sve na viši nivo.
I video sam da su se predali uživanjima,
što znači da su kapitulirali rešavajući nerešivo.
Ponegde je u materijalnom delu života ljudima postalo bolje,
ali je u međuljudskim odnosima stanje – nepromenljivo!

Hiljade godina još će proći
dok od svih afekata budu ostali samo ljubav i veselje.
Na desetine Mesija još će doći
dok poslednji bude video da je prihvaćeno Jevandjelje.

Ponirem u nepojmljivo iza Zvezda,
ogromno i nepoznato u daljini,...
Znam da je Čovek najveličanstvenija mogućnost
i dno bede zbog onoga što čini.
Ali, sa stanovišta Biologa,
svesnog ravnoteže šećera i otrova, mirisa i smrada,
bogatstvo vrste je baš to kakvi smo sada.

Solothurn, 12.09.1999.

25 Pesma

Moja je odluka: Želim da živim hiljadama godina,
 zdrav, snažan, mladolik i neodbojan.
 (Jer lep u licu nisam, te ne mogu lep u licu ni ostati),
 da bih uživao zdrave, mlade, čiste, lepe žene.
 I da bih svirao Flamenco gitaru!

Jer,
 shvativši,
 šta bih još mogao želeti?

Postoji Jedno.
 Svemoguće za sve moguće u nizu i nizanju.
 Ali ne svemoguće da bi onakvo,
 kakvo je koznakad bilo,
 trajalo sa ovakvim koje je sada.
 Toliko moćno nije.
 Moćno je samo toliko da je moglo ostati onakvo
 kakvo je koznakad bilo, ili – rascvetati se u Ovo!
 Ili/ili – isključivo.

Dakle, na izvoru je kako je za izvor,
 u reci je kako je za reku,
 a ne ušću je kako je za ušće .

I kad je Jedno neizrazlikovano,
 kao Jedno od jednoga u tom Jednom,
 ne može biti i ovakavo,
 kao Jedno od mnogih u tom Jednom.

Pa taman i da su se otvorili putevi i neizrazlikovanome Jednom
 (koje se menja – ili ne)
 i izrazlikovanome Jednom
 (koje se menja – ili ne)
 i da postoji Jedno od četiri – svejedno mi je:
 parče Volje je zapalo i meni.

Pa ako ne o kamenju i životinjama,
ili ne o kretanjima Galaksija,
onda, barem, o meni samom.

Možemo birati da trajemo gde hoćemo,
kako hoćemo i koliko hoćemo;
i pogrešno je ako mislimo da nije moglo biti drugačije
nego što je sada:
Ovako nam je od Onda kada nismo znali kako stoje stvari.
Sada smo sposobni za novi red stvari i događaja:
Ako ne budete hteli da se dogovaramo
ja ću ostati kod svoje odluke da trajem Ovde.
A vi nestanite;
Kad se bojite da rasteretite Stvoritelja,
pa sami počnete o sebi odlučivati.

Zašto bih ja molio da trajem negde drugde,
nekako,
(bez ovog mog lepog tela koje mi je toliko radosti dalo),
pa taman svestan sebe i svega,
kad mogu trajati Ovde.
Takođe svestan sebe i svega, ali – utelovljen,
jer, dobronameran, ja se ne bojim udovoljavati svome telu:
Želim da živim hiljadama godina,
zdrav, snazan, mladolik i neodbojan.
da bih uživao zdrave, mlade, čiste, lepe žene.
I da bih svirao Flamenco gitaru!

Ovako mi se dopada!
I tako će to trajati doklegod ja to budem hteo!
Ja sam Volja;
u najmanju ruku – sebi!

Ostaću ovde kao Jedanaesti kralj za 30 hiljada godina,
a posle ću videti šta će mi se hteti.

Solothurn, 1.10.1999.

26 Pesma

Danas
najlepše žene igraju Flamenco,
a najkorisniji momci prave kompjutere.

Ja sam samo srećan:
Posmatram, pišem i sviram gitaru.

Možda bih bio ponosan da sam korisniji,
ali mi je uteha da ima mnogo pametnijih od mene,
kojima prepuštam slavu i plate
i da je važno da smo dovde stigli.

A svakoga je bar toliko da,
ako ne može doprineti – ne ometa;
(lopovlucima,
tiranijom,
intrigama,
nasiljem,...)!

27 Razmišljanje

Ako si nezadovoljan onim što si u svom životu imao,
znači da nisi znao da možeš birati.

Nisi imao nekoga da ti kaže
da Ti odlučuješ o tome kojim ćeš putem krenuti;
jer retko kad je Opšte stanje takvo
da je na otvaranje dobrog puta potrebno čekati,
a često je Opšte stanje takvo
da je odmah više dobrih puteva otvoreno.

Ako si nezadovoljan onim što si u svom životu imao
znači da nisi znao da si mogao odabrati da ne bude ono što je bilo,
a više bi ti odgovaralo da nije bilo;
i da nisi znao da si mogao odabrati da bude ono što nije bilo,
a više bi ti odgovaralo da je bilo.

Ako si nezadovoljan onim što si u svom životu imao
znači da si se sukobio sa onima koji nisu znali,
kao i Ti što nisi znao,
da ima više dobrih rešenja
nego što je problema na Ovome svetu
i da je Opšte stanje u službi,
a Volja i Odluka su kod ljudi.

Ako si nezadovoljan onim što si u svom životu imao
znači da si se sukobio sa onima koji nisu znali,
kao i Ti što nisi znao,
da ima više dobrih rešenja
nego što je problema na Ovome svetu
i da si Ti često gubio.

Moglo je slučajno biti da Ti dobijaš i pobeđuješ,
a da neko drugi izgubi umesto tebe,
ali ne žali mnogo:

Bolje je što si na taj način gubio,
nego da si na taj način dobijao.

Odluči da dobijaš dogovarajući se sa Opštim stanjem:
postani ni na čiju štetu srećan.

Opšte stanje čeka:

uređeno ja sa dobrim rešenjima za svakoga i sve;

čak ni životinje ne moraju jedne druge jesti

(ali to one neće nikada saznati),

a kamoli da ljudi moraju jedni drugima štetu nanositi.

Svemiru,

da bi trajao,

nije potreban bol.

Solothurn, 1.10.1999.

Dragoljub: Anđelijina sveska

28 Razmišljanje

Dogovoru pristupaju dobronamernici i dobronamernici
da bi odlučili kako neke stvari i odnose urediti,
ni na čiju štetu (jer su dobronamernici)
i da dogovoreno bude (jer su dobronamernici).

Ugovorima pristupaju dobronamernici
(da bi se zaštitili od prevaranata)
i prevaranti (jer im se čini da su svi prevaranti kao i oni sami),
nevoljnici i prevaranti,
prevaranti i prevaranti,
dobronamernici i osvajači,
osvajači i osvajači,...
I slabija strana (dobronamerna ili nedobronamerna)
je zaštićena Ugovorom tako i toliko dugo,
kako i koliko dugo nepoštena strana ima moć (ili - nemoć).

Danas vođe država,
naroda,
grupa,...
pristupaju Ugovorima,
što znači:
Nema mnogo razmišljanjima o čovečnosti,
plemenitosti,
dobroti,
ljubaznosti,...
Ugovor nije Dogovor dobronamernika.

29 Razmišljanje

Postala je čuvena izreka:
 „Kako gore tako i dole“!
 Onaj koji je ovo rekao
 mislio je na jednakost nebeskog i zemaljskog;
 nematerijalnog i materijalnog.

Pitanja:
 Koliko je ono „gore“ jednako ili slično ovom „dole“ ili nije,
 i da li se tu radi o Dva nezavisna ili se radi o Jednom od dva dela?
 I da li je to Jedno
 sa ispoljenjima koja *mi* radikalno odvajamo?
 ostavljam sada bez odgovora,
 ali,
 za “Kako gore tako i dole” ekvivalentno je, dakle:
 „Kako dole tako i gore“!

Ako su, dakle, Oni „gore“ kao i mi:
 nekad oduševljeni,
 nekad bezvoljni,
 nekad vredni,
 nekad lenji,
 nekad produktivni,
 nekad prazni,
 nekad milosrdni,
 nekad oštri,...
 ne možemo se na njih nestabilne osloniti.

A ako su toliko jednaki nama da su ponekad zlobni,
 ljubomorni, glupi, grubi,
 sebični, ...
 onda je bolje bez Njih:
 jer sa dva Nereda je teže nego s jednim!

Ako su Oni gore trajno nezainteresovani
 prema nama i onom što činimo,
 onda smo mi sami sebi moćni ili nemoćni.

Ako su Oni gore trajno zainteresovani
prema nama i onome što mi činimo,
onda su oni zli ili nemoćni:
Jer neko dobronameran, a moćan,
toliko moćan da može uticati na ovo „dole“,
ne bi dozvolio da je ovde,
dole,
ovako kako jeste!

30 Razmišljanje

Ako nekoga voliš,
 znaj da je to tvoja sreća, prvenstveno;
 Jer: voleći – imaš unutrašnji mir i život svoj osmišljavaš.

Ako ti nije ljubavlju uzvraćeno
 ili nije onako kako si ti hteo ili želeo
 pa te to počne uznemiravati i jesti,
 onda ni to tvoje nije bilo ljubav.
 Bilo je to nešto od tvoje unutrašnje nesreće;
 maskirano u jedno plemenito stanje,
 a ogoljeno kao račun ili sebičnost.

Jer kad čovek voli ne bavi se mnogo time kako mu se uzvraća,
 odnosno
 onaj ko se u, nazovimo, ljubavnim odnosima ljuti,
 sveti,
 raspamećuje protiv sebe ni ne zna šta je ljubav.

Pravi ljubavnici su zahvalni
 za ona uživanja koja su samo u paru moguća,
 znaju gde prestaje ljubav, a gde počinje sebičnost,
 mogu lako da zanemare nevažne stvari
 jer znaju da su dvoje u ljubavnoj vezi
 prvenstveno zbog onoga u čemu su suštinski različiti:
 telesnog i tzv. duševnog muškarca i žene.
 A ne zbog onoga u čemu smo isti: ljudi.
 Ovakvi ili onakvi.

31 Razmišljanje

Divim se ljudskom znanju kao nečem velikom i dobrom;
 i onda kad je to znanje o nečem
 što je sasvim jasno za pokazati i dokazati
 a i onda kad je to znanje o nečem
 što je samo u osećanjima ili mislima:
 Poezija ili Sofija, naprimer.

Dakle,
 ljudsko znanje o Ovom svetu dovde mi je za radost,
 ali ljudska znanje o Ovom svetu odavde mi je za brigu.
 I to ne zato što nam je mnogo toga nepoznato,
 već je stvarno neozbiljno kad,
 nepoverljivi,
 želimo nematerijalno dodirnuti,
 nevidljivo videti,
 nečujno čuti,
 nemirišljivo omirisati:

Ako je u Energiji predstaviće nam se bilo kad.
 Ako nije ni od Materije ni od Energije onda je Nigde,
 a znanje o tome je izvan moći svih Ovoga sveta zajedno.

Ko je nestrpljiv ili strašljiv neka se teši onim što je čuo od Buddhé,
 Pitagore,
 Isusa i Muhammada,
 Egipćana, Indusa i Indijanaca,
 Tibetanaca, dobronamernih sveštenika, ...

Kome je dobro Ovde biće mu dobre svugde.
 Kome nije dobro Ovde teško da će još igde srećan biti.

Solothurn, 13.3.2001.

32 Razmišljanje

Razmišljanje o Prostoru i Vremenu jeste mentalno samozderanje:
 U mislima se nađe nešto što postoji samo u mislima:
 Neodredljivo.

Prebacimo svu materiju ovog Svemira u Ništa
 i Ništa će postati Svemir (Prostor),
 a ovaj Svemir bez materija će postati Ništa,
 prema Onome koje sada nazivamo Prostorom,
 samo zato što smo u Njega ubacili Materiju.

Ili ovako:
 Prostor je odstojanje između dva ili više predmeta.
 Šta ostane ako uništimo sve predmete?
 Ništa!

Da ne bi bilo zabune:
 Vakuum i Ništa su dve stvari.
 Dakle – Ništa je Ništa,
 a Vakuum je Vakuum.

Šta znači reč *odstojanje*?
 Dva (bilo koja i bilo kakava) nisu na istom mestu.
 Udaljeni su.

Kome su udaljeni?
 Nalaze se tačno na svojim mestima.
 Tu su.
 Sebi i Svemiru, ali ne i našim čulima.
 Ako nisu dostupni našim čulima ne znači da nisu tu.
 A to što ih mi ne možemo dodirnuti,
 ni videti, ni čuti,
 nema značaja za stanje stvari.
 Šta je vreme?
 Vreme je skup međustanja i stanja,
 koja posmatramo kao događaje po sebi i nama.

Šta ostane ako nema događaja?
 Ništa.
 Događa se ništa,
 ni prema čemu, ni u čemu!

Ne možemo izmišljeno uvažavati kao realno
 samo zato što naša čula ne mogu stvarnost u totalu obuhvatiti.

Dođe dete u to stanje i u tu sposobnost da primeti Materiju,
 i čovek dođe dotle da postane svestan Promene.
 I to što je Materija tu neko ima zabludu da je ona u nečemu:
 prividaju mu se vektori,
 prema kojem pokušava sebe i Materiju shvatiti u Promeni.
 Na stanjima koja zove:
 trenutak, moment, juče, danas ili sutra;
 kao: brže, sporije, pre, posle, bivše, odlazeće, dolazeće,...
 a radi se o stanjima u nizu,
 posmatranim prema stanjima koja se prividno ponavljaju.

„Svanuće opet Sunce!
 jer, probudilo me je dosad preko osamnaest hiljada puta“.

Probudiće mene Sunce još 9 milijardi puta.
 Trajaću ovakav (što je Izvesnost),
 nikada (što bi bilo neko Vreme),
 ni u čemu (što bi bio nekakav Prostor).

Ni 9 192 631 770 treptaja Cs 133 ne znače ništa.
 Neki instrument odbroji toliko treptaja Cs 133 i kažu ljudi:
 To je sekunda!

Sve treperi!
 A to što je za naš život korisno
 sva treperanja posmatrati prema treperenjima jednog elementa,
 ne znači da postoji Vreme.

Solothurn, 19.03.2001.

33 Razmišljanje

Jedina stvar oko koje se ljudi ne spore jeste – Ništa.

O njemu nema šta da se misli,
o njemu nema šta da se tvrdi,
o njemu nema šta da se u sumnju dovodi,
te prema tome nema nikakvih izgleda
da ljudi dođu u sukob, misleći i tvrdeći nešto o njemu.

Pošto je u opsegu pojma “Univerzum” – *sve*,
to znači: sve štogod je pojmljivo kao *odredljiva* stvar u materiji
(na osnovi iskustva)
i sve štogod je pojmljivo kao *odredljiva* stvar u ne-materiji
(na osnovi sposobnosti uma da ih misaono odredi).
A Ništa je u opsegu pojma “Univerzum” iako je *neodredljivo*:
makar samo zbog toga što je pojmljivo.

Kad kažemo: Ništa!
pojмимо: Prazno bez veličine.
Ali ne malo nego neograničeno;
Bezgranično.
Veće od svega odredljivog.
Jer:
pošto ne egzistira u *odredljivom* onda egzistira *izvan odredljivog*.

A to znači:
Ništa kao *neodredljivo* jeste veće od *odredljivog*.
Jer ne može manje primiti u sebe veće,
nego je tako da veće prima u sebe manje.

A to dalje znači da je *odredljivo* položeno u *neodredljivom*,
i da je *neodredljivo* osnova *odredljivom*.

Dakle:
Prva izvesnost i osnova Unuverzuma je
– sveobuhvatno i bezgranično Ništa.
Univerzum postoji bespočetno i beskrajno,

u najmanju ruku po osnovi bespočetnoga,
 beskrajnoga,
 nepromenljivoga,
 neuništivoga Ništa!

Materija je suština Svemira,
 A Ništa je suština Univerzuma.

U Univerzumu je materija mogućnost;
 a razlika između postojanja „u Mogućnosti“
 i postojanja „po sebi, za sebe i drugima“ je nekad samo tolika
 koliki je put od volje do odluke.
 Ili nikad; ako ne kapne pomisao;
 Ideja.
 E, sad!
 Ko ima volju i ko donosi odluku,
 a gde egzistiraju ideje?
 Jeste tema za jednu drugu priliku.
 Kasnije.

Materija kao ne-nužnost Univerzuma
 egzistira univerzalno samo kao mogućnost.
 Ali Ništa je neizbežno i apstraktno i konkretno.

Kad se iz mogućnosti pojavi Materija,
 onda Ništa počnemo pojmiti drugačije i damo mu ime – Prostor.

Univerzum moramo pojmiti kao:
 sveobuhvatno Ništa i skup svih mogućnosti.
 Ali niko se ne oslanja na mogućnosti,
 nego se račun pravi na osnovi izvesnih stvari:
 Ništa je prvo i jedino izvesno u Univerzumu.

Istina je da se ljudi više plaše beskonačnog Ništa nego Materije,
 koju, misle, mogu uništiti ili izbeći.

34 Pesma

Pitao sam ju ljubazno,
 (jer je bilo osnove da joj pitanja postavim):
 „Da li se ti još nečim baviš osim haljina, masti i lakova?
 Da li se tako lepo oblačiš da bi se negde svlačila?
 Jer, istina je, i telesno si vrlo odsutna.“

Na to mi je ona medeno odgovorila:
 „Ako to malo tvojih mišića izostavim,
 na tebi ne nalazim drugih vrednosti, niti promene nabolje znakova.
 To što se mojoj lepoti ne diviš – nije mi čudno:
 svinjama su i bundeve i torte splaćina“.

„Dobro,
 zašto ne odeš da pravome budeš prava,
 a ne kao meni:
 hladnjača koja se njiše u hodu i paunica koja laje?

Ili ti je teško odvojiti se od svile na kojoj spavaš,
 od novca sa kojim teraš modu,
 toplog mermera na kojem briješ pičku, koju meni ne daješ?“

I onda se desilo čudo:
 Vratila se pre ponoći.
 Trezna, mirna i jednako očesljana.
 Samo mi je rekla:
 „Nisi ti svinja, a nisi ni jagnje.
 Možda si konj.“
 I otišla u svoju sobu.

Posle sam se dugo pitao:
 da li me je time pohvalila ili ne?
 Ali, vidim, više ne ide nigde bez mene.

Solothurn, 31.3.2001.

35 Uputstvo

Razgovarao sam sa jednim čovekom ovako:

Nemaš decu? - pitao sam ga.

Ne.

Imaš decu?

Ne.

Znači: ti si bez dece?

Da.

Znači: ti nemaš decu?

Ne.

Čekaj,

biti bez dece i nemati decu je isto.

Ne dozvoljavam da mi na prva dva,

u suštini nejednaka pitanja odgovoriš sa „ne“ – oba puta.

Niti dozvoljavam da mi na dva u suštini jednaka pitanja

(treće i četvrto),

samo drugačije formulisana,

odgovoriš i sa „da“ i sa „ne“;

Imaš li decu ili nemaš decu?

Nemam decu.

Dakle, ti nemaš decu?

Da, nemam decu.

Nemaš decu?

Da.

“Mogao si odmah tako odgovoriti,

da znaš kako se razgovara” – rekao sam.

Zašto vam ovo pričam?

Među ljudima su se nakaradni oblici izražavanja ustalili kao
 ispravni;
 Čak i tamo odakle bi morali biti proterani kao prostakluk:
 među učiteljima,
 spikerima,
 piscima,
 filmadžijama,
 scenaristima,
 političarima, ...

Možda je razgovarao s Bogom onaj koji ovako piše:
 “Je li, dakle, ovaj film sa Robinom Williamsom bukvalno precizan?
 Mislim da jeste?”

Ne.

Nijedan film, ni knjiga,
 niti ikoje drugo ljudsko objašnjenje Božanskog vredi bukvalno
 tačno.

Ni Biblija?

Ne.

I ti to znaš”*,
 ali samnom neće nikad razgovarati;
 jer ja to neću hteti.
 (Od takvih mislilaca, filozofa, savetodavaca, ... mi se povraća).

Niti s njegovim Bogom;
 jer obojica su isti kad su se na otoj „visini“ razumeli;
 Čak ni ako odgovornost prebace na prevodioca.
 Jer: ili su sa prevodiocem Jedno,
 pa su, dakle, suodgovorni za prevod,
 ili sa prevodiocem nisu Jedno
 pa su, dakle, neoprezni jer nisu pregledali prevod,
 ili su ograničeni, pa nisu otkrili zbrku.

Zašto vam ovo pričam?

Ne verujte da je neko mnogo pametan
 samo zato što mnogo podataka zna
 i sa njima mnogo plete.

Čitajte i slušajte sve i svakoga, ali oslušnite i sebe.

Doklegod se *oduševljavate* razmišljanjima i znanjem nekoga,
 niste kvalifikovani da sudite o njegovim razmišljanjima i znanju.
 Jer pametan pametno primi kao nešto normalno,
 a mentalno sranje prepozna kao takvo.

I ne oduševljava se na svašta.

*:

Neil Donald Walsch

GESPRÄCHE MIT GOTT (Razgovori s Bogom)

Kosmische Weisheit (Kosmička mudrost)

Band 3

strana 102

prevela sa engleskog na nemački: Susanne Kahn-Ackermann

Wilhelm Goldman Verlag, München

in der Verlagsgruppe Bertelsmann GmbH

(„Also ist dieser Film mit Robin Williams buchstäblich wahr?

Ich meine, so ist es ?

Nein.

Kein Film oder Buch

oder irgendeine andere menschliche Erklärung des Göttlichen

ist buchstäblich wahr.

Auch nicht die Bibel ?

Nein.

Und du weißt das“.